

[Gustav Pedersen.]

med Loven: at man ikke maatte benytte Situationen og Varemangelen til at skaffe sig hverken urimelige Avancer eller Avancer, der reelt eller procentvis laa højere, end hvad der normalt var gældende.

Det er altsaa ikke Lovens Aand og Bogstav, der har været Grund til at være utilfreds med. Problemet er, om Loven har været efterlevet paa en saadan Maade, at eventuelle Afvigelser og Brud paa den kun er sket i enkelte isolerede Tilfælde. Her er der Grund til at regne med, at dette ikke helt har været Tilfældet, og det er Aarsagen til de nye Bestemmelser i det fremsatte Lovforslag. Spørgsmaalet bliver saa, om Lovforslagets Bestemmelser er tilstrækkelig vidtgaende til at sikre, at der i Fremtiden ikke vil finde uberettigede Prisforhøjelser Sted, eller — hvis de allerede har fundet Sted — at de da bliver redresseret paa forsvarlig Maade.

Paragrafferne er forholdsvis lette at overskue. Der er en Skærpelse af § 8, hvori det understreges, at man heller ikke med Generalomkostningerne som Grundlag maa skaffe sig en urimelig Forhøjelse.

Der foreslaas endvidere som Tilføjelse til § 13 i den gældende Lov en Bemyndigelse til at dekretre Prisstop for 3 Maaneder. Der er skærpede Straffebestemmelser, og der gøres endelig et Forsøg paa gennem Ophængning af Prislister o. lign. at faa Publikum til i højere Grad at medvirke til Lovens Overholdelse.

Jeg er ikke — og det er der vel heller ingen anden, der er — i Stand til at sige, hvor meget disse Bestemmelser vil betyde i Retning af at skabe Mulighed for en bedre Prisordning end den, vi hidtil har haft; men der er i hvert Fald ikke andet at gøre end at prøve alle de Midler, der staar til Raadighed inden for rimelige Grænser. For mit eget Vedkommende vil jeg mene, at den i Bemærkningerne bebudede Antagelse af mere Medhjælp for Priskontrolraadet, saaledes at man bliver i Stand til at foretage visse Stikprøver, især i de større Byer, er en af de Ting, der paa mere effektiv Maade vil bidrage til at faa Loven respekteret, saa langt som det nu er gørligt. Jeg kan godt indrømme, at nogen særlig tiltalende Fremgangsmaade er det ikke at sende en Slags Stikkere eller Spioner ud paa de

handlende for at kontrolere, om de nu ogsaa overholder de Love, de skal overholde. Men jeg tror paa den anden Side, at det Spørgsmaal, vi her staar over for, er saa alvorligt og indeholder saa store Krav til de næringsdrivende, at de, der er indforstaaet med, at der ikke maa skabes en kunstig Inflation, vil affinde sig med, at man er nødt til at sætte ind, hvad der kan sættes ind for at faa Loven og dens Aand respekteret. Det er jo nemlig ikke alene de Lønarbejdere, hvis Indtægt ikke stiger med Priserne, der er interesserede i dette Spørgsmaal, og heller ikke alene alle de, der paa anden Maade har en Indtægt, som ikke kan forøges; i Virkeligheden er ogsaa de næringsdrivende selv interesserede i at medvirke til, at vi ikke kommer ud i Inflation. Den øjeblikkelige Fordel, der muligvis kan faas gennem uberettigede Avancer, forsvinder jo, hvis hele vort Prisniveau kommer i Skred, og derfor maa ogsaa de erhvervsdrivende være interesserede i, at der sættes ind, hvad der kan sættes ind, for at hindre Misbrug, for at gøre, hvad gørligt overhovedet er, for at komme paa det rigtige Prisniveau.

Det Forslag, der her foreligger, stiller Krav om Samarbejde mellem alle de Kræfter i vort Land, der ønsker paa ansvarlig Maade at medvirke til, at Forholdene ikke bliver vanskeligere, end de i Forvejen er, og det kan jo endda være slemt nok. Vi maa tage de Ulemper, der følger med dette Arbejde, og vi maa hver inden for sit Omraade bringe de Ofre, der skal bringes. Jeg understreger derfor endnu en Gang, at en meget stor Gruppe af Borgere i dette Land, alle de, der lever af en fast Indtægt, Lønninger eller hvad det nu kan være, har maattet bringe deres store og afgørende Offer til Tidens Vanskeligheder. Nu maa de, der har en lidt mere begunstiget Stilling, de, der har et vist Herredømme over Varer og Priser, for deres Vedkommende resignere og tage de Ulemper, der følger med at holde vort Erhvervsliv paa det Niveau, som Samfundet er bedst tjent med. Om det naas gennem dette Forslag, er, som jeg sagde, ingen i Stand til at sige, men jeg understreger — og det, synes jeg, maa gøre Ansvarsbevidstheden saa meget større —, at hvis ikke man kan holde et rimeligt Forhold mellem Priser og Indtægter, saa er der